

MARGARET MITCHELL PE ARIPILE VÂNTULUI

*Traducere din limba engleză
de Mary Polihroniade-Lăzărescu*

Margaret Mitchell (1900–1949) s-a născut și a trăit toată viața în Atlanta, Georgia. Sudistă prin naștere și educație, a crescut în mijlocul povestirilor despre eroismul confederaților, al evocărilor unui război care pentru cei care luptaseră în el nu se terminase niciodată. A început să scrie romanul *Pe aripile vântului* (despre care s-a crezut multă vreme că este singura ei carte) în 1926 și a lucrat la el zece ani. Publicarea romanului a însemnat un succes uriaș, cartea fiind reeditată permanent, tradusă în aproape toate limbile lumii și ecranizată. Distins cu Premiul Pulitzer și cu National Book Award, *Pe aripile vântului* înflăcărează și astăzi imaginatia cititorilor de pretutindeni.

LITERA®
București
2019

PARTEA I ÎNȚI

partea unui război care nu avea niciun sens. În primăvara anilor '60, guvernul său era înfrânt de către armata sudană, care l-a învins la Gettysburg și l-a urmărit până în Tennessee. În următoarele luni, armata sudană a invadat și vestul SUA, cucerind orașe precum Atlanta și Memphis. În următoarele luni era să ceară bătălia de la Vicksburg, să se deschidă războiul civil american și să înceapă o perioadă de lupte și suferințe care să dureze până în 1865.

I

Scarlett O'Hara nu era frumoasă, dar bărbății nu-și dădeau seama de asta când erau sub farmecul ei, aşa cum erau acum genemii Tarleton. Pe chipul ei, trăsăturile delicate ale mamei, o aristocrată de origine franceză din regiunea de coastă, nu se armonizau cu trăsăturile greoale ale tatălui, un irlandez cu obrazul rumen. Totuși avea o față atrăgătoare, cu bărbia ascuțită și fâlcii puternice. Ochii, puțin migdalati și mărginiți de gene dese, erau de un verde deschis, fără cea mai mică nuanță căpruire. Sprâncenele, groase și negre, desenau o neașteptată linie oblică pe pielea albă ca magnolia, acea piele pe care puneau atâtă preț femeile din Sud și pe care o apărau cu atâtă grijă, cu ajutorul pălăriilor, al vălurilor și al mitenelor, de soarele arzător al Georgiei.

În acea luminoasă după-amiază de aprilie din anul 1861, Scarlett O'Hara, cum stătea între Stuart și Brent Tarleton, pe veranda răcoroasă și umbroasă de la Tara, plantația tatălui ei, oferea ochilor o imagine încântătoare. Rochia nouă, croită din doisprezece iarzi de muselină verde înflorată, unduia pe cercurile crinolinei și culoarea se armoniza perfect cu aceea a sandalelor de marochin verde cu tocuri joase, pe care tatăl ei i le aduse se de curând din Atlanta. Rochia îi scotea în evidență într-un mod fermecător mijlocul, cel mai subțire din trei comitate, și corsajul foarte ajustat învăluia un piept bine dezvoltat pentru o fată de șaisprezece ani. Dar cu tot felul pudic în care-și aşezase poalele rochiei, cu tot aerul rezervat pe care i-l dădea părul lins, strâns în coc la spate, cu toată cumințenia mâinilor mici și albe,

încrucisate în poală, Scarlett își ascundea cu greu adevărata fire. Pe față ei, plină de o dulceață studiată, ochii verzi, neastâmpărați și poruncitor, plini de viață, nu se potriveau deloc cu atitudinea ei cuviincioasă. Își datora bunele purtări observațiilor blânde ale mamei ei și disciplinei mai severe exercitate de Mammy, dar ochii îi trădau firea.

Lângă ea, de o parte și de alta, gemenii se lăfăiau în fotolii și, râzând și pălăvrăgind, priveau soarele prin paharele pline cu lichior de mentă. Își încrucisaseră neglijent picioarele lungi și greoale de călăreți, încălțate cu cizme până la genunchi. În vîrstă de nouăsprezece ani, înalți de aproape 1,90 m, cu mâini și picioare lungi și cu mușchii tari, cu față arsă de soare, părul roșu încis, privirea veselă și arogantă, îmbrăcați în vestoane identice și cu pantaloni de culoarea muștarului, semănau unul cu altul ca două picături de apă.

Afară, soarele care apunea poleia grădina, luminând copacii încărcați de flori albe care se profilau în mase compacte pe un fond verde deschis. Caii celor doi gemeni – niște animale mari, roșcate ca părul stăpânitor lor – erau priponiți pe aleea de trăsuri; lângă ei mărâia haita de câini slabî și nervoși care întovărășeau peste tot pe Stuart și pe Brent. Mai la o parte, cum se cădea unui aristocrat, un câine mare, cu pete negre, stătea culcat cu botul pe labe și aștepta răbdător ca băieții să plece acasă, la cină.

Între câini, cai și gemeni exista o înrudire mult mai adâncă decât aceea rezultând dintr-o permanentă tovărășie. Erau ca niște animale tinere, nepăsătoare, pline de grație și de nerv, strălucind de sănătate. Băieții erau impetuosi și susceptibili ca și caii lor, dar blâzni cu cei care știau cum să se poarte cu ei.

Deși cei trei de pe verandă fuseseră deprinsă din naștere cu viață ușoară de pe plantații și fuseseră serviți din fragedă copilărie de slugi mereu la cheremul lor, pe chipurile lor nu se ctea nici moliciune, nici indolență. Aveau puterea și vioiciunea oamenilor de la țară, care și-au petrecut toată viața în aer liber și care nu și-au prea bătut capul cu lucrurile anoste din cărti. Viața în nordul Georgiei, în comitatul Clayton, era încă rustică și, după

principiile în vigoare la Augusta, Savannah și Charleston, chiar puțin cam primitivă. Sudiștii din regiunile mai vechi îi priveau de sus pe georgienii din nord, dar aici, în nordul Georgiei, lipsa rafinamentelor unei educații alese nu avea însemnatate dacă te arăta la înălțime când trebuia. Ceea ce avea mai ales însemnatate era să cultivi bumbac de bună calitate, să încaleci bine, să tragi bine cu pușca, să fii un bun dansator, să știi să ții tovărășie doamnelor și să bei ca un om de lume, ca un gentleman.

În toate aceste privințe, gemenii se arătau la înălțime, dar în același timp erau cunoscuți pentru totala lor incapacitate de a învăța ceva din cărti. Părinții lor erau oamenii cei mai bogăți din comitat, stăpâneau cel mai mare număr de cai și de sclavi, dar cei doi tineri erau mai nepricopeți la gramatică decât cei mai mulți țărani albi săraci din împrejurimi.

Tocmai din cauza asta Stuart și Brent trăndăveau în această după-amiază de aprilie, pe verandă, la Tara. Fuseseră eliminați de la universitatea din Georgia, a patra universitate de unde fuseseră dați afară în doi ani. Iar Tom și Boyd, frații lor mai mari, plecaseră împreună cu ei, fiindcă nu voiau să rămână într-o instituție în care gemenii nu erau primiți. Stuart și Brent considerau ultima lor aventură ca o excelentă glumă, și Scarlett, care nu deschise de bunăvoie o carte de când terminase anul trecut Institutul pentru domnișoare din Fayetteville, lua și ea lucrurile în glumă.

– Știi că puțin vă pasă și că nici lui Tom nu-i pasă că v-au dat afară, zise ea. Dar Boyd? El vrea să studieze și, după ce l-ați silit să părăsească universitatea din Virginia, pe aceea din Alabama, și din Carolina de Sud, a trebuit să plece acum și din cea din Georgia. Așa n-o să sfărșească niciodată.

– O, va putea să-și continue dreptul în biroul judecătorului Parmalee, la Fayetteville, răspunse Brent nepăsător. De altfel, n-are mare importanță. Oricum, ar fi trebuit să ne întoarcem acasă înainte de sfârșitul anului școlar.

– De ce?

– Războiul, prostuțo! Războiul poate izbucni dintr-o zi într-alta, și cred că nu-ți închipui că vreunul dintre noi ar rămâne la universitate în timp de război.

— Știți bine că nu va fi război, zise Scarlett plăcăsită. Sunt numai vorbe. Nu mai devreme de săptămâna trecută, Ashley Wilkes și tatăl lui i-au spus tatăi că delegații noștri la Washington vor ajunge la... un... acord amiabil cu domnul Lincoln cu privire la Confederație. Și apoi, yankeilor le e prea mare frică de noi. Nu va fi război și m-am săturat să tot aud vorbindu-se de el.

— Nu va fi război! exclamară cei doi gemeni indignați, ca și când li s-ar fi luat un bun al lor.

— Ba da, fetițo, are să fie război, zise Stuart. Yankeilor le e poate frică de noi, dar după bombardamentul de alaltaieri și după felul cum generalul Beauregard i-a dat afară din fortul Sumter, vor fi siliți să se bată. Altfel, vor fi considerați de lumea întreagă ca o bandă de lași. Confederații...

Scarlett făcu o mutră plăcăsită, enervată.

— Dacă mai repetați o dată cuvântul „război“, mă duc să mă închid în casă. În viața mea nu m-a plăcăsit un cuvânt mai mult decât cuvântul „război“, afară doar de „secesiune“. Papa vorbește de război de dimineață până seara și toți domnii care vin să-l vadă vorbesc de fortul Sumter, de drepturile statelor sau de Abe Lincoln, de-mi vine să urlu de plăcăselă. Și tinerii nu vorbesc decât de asta și de grozăvia lor de trupă. Nu ne-am distrat nicăieri în primăvara asta, fiindcă tinerii n-aveau alt cuvânt pe buze. Sunt încântată că Georgia a așteptat Crăciunul ca să proclame „secesiunea“, altfel nici una din petrecerile noastre n-ar fi fost reușită. Dacă mai aud cuvântul „război“, intru în casa.

Și Scarlett s-ar fi ținut de cuvânt, căci nu putea urmări multă vreme o conversație al cărei principal subiect nu-l constituia persoana ei. Totuși surâse. Gropițele îi apărură în obrajii și genele negre începură să se zbată repede ca niște aripi de fluture. Băieții fură încântați și, aşa cum dorise, îi cerură iertare fiindcă o necăjiseră. Nu-i păstrau pică pentru lipsa ei de interes. Dimpotrivă. Războiu îi privea pe bărbați, aşa că socotiră atitudinea ei drept o dovadă de feminitate.

După ce manevrase așa încât să-i sustragă de la subiectul plăcăsitor al războiului, relua cu interes discuția privitoare la situația actuală a celor doi frați.

— Ce-a spus mama voastră aflând că ați fost dați din nou afară?

Tinerii păreau jenați. Își amintea de felul cum reacționase mama lor cu trei luni mai înainte, când reveniseră de la universitatea din Virginia, după eliminare.

— Păi, zise Stuart, n-a prea avut ocazia să spună mare lucru. Azi-dimineață, Tom cu Brent și cu mine am plecat de acasă devreme. Nu se sculase încă. Tom s-a dus să facă o vizită familiei Fontaine, iar noi am venit aici.

— Nu v-a spus nimic aseară, când v-ați întors?

— Aseară am avut noroc. Înainte de sosirea noastră aduseseră noul armăsar, pe care l-a cumpărat mama în Kentucky luna trecută. Toată casa era dată peste cap. E un cal superb, Scarlett, trebuie să-i spui tatălui tău să vie să-l vadă îndată ce va putea... pe drum l-a și mușcat pe grăjdar și a călcăt în picioare pe doi dintre negrii mamei, care se duseseră să-l ia de la gară, la Jonesboro. Chiar înainte să ajungem acasă, a fost căt pe ce să dărâme grajdul și aproape l-a omorât pe Strawberry, bătrânuțelul armăsar al mamei! Când am sosit, mama era la grajd căutând să-l liniștească cu niște bucăți de zahăr, și pe cuvântul meu că reușea. Negrii făceau niște ochi! Le era atât de frică, încât se agățaseră de grinzelile lui, dar mama vorbea calului ca și cum ar fi fost o ființă omenească, blând ca un mielușel. Nimici nu se pricepe la cai mai bine ca mama. Când ne-a văzut a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutați acasă toți patru? Sunteți mai răi decât celește plăgi ale Egiptului!“ Atunci calul a început să sfărăie și să zvârle din picioare și mama a zis: „Ieșiți afară! Nu vedeti că e nervos, mititelul de el! Mă voi ocupa de voi mâine dimineață!“ Ne-am dus deci să ne culcăm. Azi-dimineață am șters-o înainte să pună mâna pe noi și l-am lăsat pe Boyd să se descurce.

— Credeti că o să-l bată pe Boyd?

Ca întreg comitatul, Scarlett nu izbutea să se obișnuiască cu felul cum mica doamnă Tarleton își certă fiii, mari acum, și la nevoie le administra lovitură de cravaș la spate.

Beatrice Tarleton era o femeie de acțiune. Ducea în spate nu numai o vastă plantație de bumbac, vreo sută de negri și opt copii, dar și cea mai mare crescătorie de cai din Georgia. Era iute din fire și, scoasă mereu din sărite de desele trăsnăi ale celor patru fii, socotea că din când în când o mică bătaie dată băieților nu strica, ceea ce n-o împiedica să interzică să fie atins un cal sau un sclav.

— Nu, n-o să-l bată pe Boyd. Nu l-a băut niciodată prea mult, fiindcă-i cel mai mare, și fiindcă-i cel mai pipernic din toată droiaia, zise Stuart mândru de înălțimea sa. De aceea l-am lăsat acasă, ca să se descurce cu ea. Mama ar trebui să înceteze de a ne mai bate. Avem nouăsprezece ani, Tom are douăzeci și unu. Se poartă cu noi ca și când am avea săse.

— Oare mâine va veni călare pe calul ei cel nou la petrecerea Wilkes-ilor?

— Așa vrea, dar tata spune că-i primejdios. De altfel, fetele n-o vor lăsa. Spun că vor reuși să o ducă cel puțin o dată la o petrecere în trăsură, ca pe o adeverărată doamnă.

— Sper că n-are să plouă mâine, zise Scarlett. De o săptămână plouă aproape în fiecare zi. Nimic nu-i mai neplăcut ca un picnic care se sfărșește în casă.

— Mâine va fi frumos și cald ca în iunie, zise Stuart. Privește apusul ăsta de soare. N-am văzut niciodată un cer mai roșu. Poți întotdeauna prezice timpul după asfințit.

Ochii lor se ațințiră asupra nesfârșitei întinderi a domeniului lui Gerald O'Hara, asupra țarinilor de bumbac proaspăt arate și asupra zărilor roșiatice. Acum, când soarele apunea într-o vâlvătăie de flăcări în spatele colinelor, dincolo de râul Flint, căldura de aprilie se schimba încet-încet într-o răcoare ușoară dar binefăcătoare.

În acest an primăvara venise devreme, întovărășită de ploi calde și scurte, de izbucnirea florilor trandafirii ale piersicilor și de salbele de flori ca stelele care împânziseră balta întunecată

și colinele îndepărtate. Arăturile erau aproape sfârșite și splendoarea purpurie a asfințitului accentua culoarea brazdelor de curând răsturnate în argila roșie a Georigei. Întors de fierul plugurilor, pământul umed și înfometat aștepta semințele de bumbac, bătând în roșu pe creasta nisipoasă a brazdelor, și în purpuriu, în roșu aprins sau în cafeniu acolo unde umbrele cădeau pe marginile brazdelor. Clădirile plantației, cu zidurile lor de cărămidă date cu var, păreau o insulă în mijlocul unei mări roșii dezlănțuite, ale cărei valuri unduoase, sinuoase, pline de vârtejuri, ar fi fost pietrificate în clipa când erau gata să se prăvălească cu spuma lor trandafirie. În această regiune nu existau brazde lungi și drepte, aşa cum se puteau vedea în țarinile de argilă gălbui din șesurile aflate în inima Georigei, sau în pământul negru și mănos de pe coastă. Aici, în nord, arăturile care unduiau la poalele dealurilor erau crestate de mii de brazde în formă de seceră, ca să împiedice pământul bogat să alunecă în albia râurilor.

Era un pământ sălbatic, roșu de culoarea săngelui după ploaie, de culoarea cărămizii în timpul secetei, cel mai bun pământ din lume pentru bumbac. Era o regiune plăcută, cu case albe, țarini pașnice, râuri încete și gălbui, dar o regiune de contraste unde strălucirea soarelui era orbitoare și umbra foarte deasă. Terenurile defrișate și nesfârșitele ogoare de bumbac ale plantațiilor surâdeau unui soare cald, domol, binevoitor. La marginea lor se înălțau pădurile virgine, întunecate și răcoroase chiar în amiezile cele mai arzătoare, păduri misterioase, puțin sinistre, ai căror pini ce vuiau păreau să stea de veacuri, răbdători, de veghe, murmurându-și amenințarea într-un suspin: „Băgați de seamă! Băgați de seamă! Ati fost ale noastre odată. Vă putem lua înapoi.“

La urechile celor trei așezați pe verandă ajungea zgomotul dobitoacelor bătând pământul cu copitele lor, clinchetul tălangilor, râsul strident și nepăsător al negrilor care se intorceau de la câmp cu catării. Din casă se auzea vocea dulce a mamei lui Scarlett, Ellen O'Hara, chemând-o pe negresa mititică ce-i purta cheile. Vocea ascuțită a copilului răspundeau: „Da, doamnă!“ Si se auzeau pașii celor ce ieșeau pe ușă din dos mergând spre afumătoare, unde

Ellen obișnuia să împărtă hrana muncitorilor care veneau de la lucru. Și se auzea zângănîtul argintăriei și clinchetul farfuriielor, în timp ce Pork, valetul principal de la Tara, punea masa pentru cină.

Auzind sunetele acestea, gemenii își dădură seama că era timpul să se întoarcă acasă, dar n-aveau chef să dea ochii cu mama lor și întârziua pe verandă cu nădejdea că Scarlett îi va pofti la cină.

— Ascultă, Scarlett, în legătură cu petrecerea de mâine, zise Brent. N-aveam de unde să știm că va fi un picnic și un bal mâine seară. Vei dansa cu noi? N-ai făgăduit toate dansurile tale, nu-i aşa?

— Ba da! Cum puteam să știu că veți fi cu toții acasă? Nu era să risc să rămân nedansată, numai ca să vă aștept pe voi doi.

— Tu să rămâni nedansată!

Băieții începură să râdă zgomotos.

— Ascultă, fetițo, va trebui să-mi acorzi mie primul vals, să-i rezervi ultimul lui Stu și să supezi cu noi. Ca la ultimul bal, ne vom așeza pe treptele scării și-i vom cere lui Mammy Jincy să vină să ne mai ghicească o dată.

— Nu-mi place să-mi ghicească Mammy Jincy. Știți că mi-a prezis că am să mă mărit cu un bărbat cu părul negru ca pana corbului și cu mustăți lungi, și mie nu-mi plac bărbații cu părul negru.

— Îți plac cei cu părul roșu, nu-i aşa, draga mea? zise Brent surâzând. Hai, făgăduiește-ne că ne vei acorda valsurile și că vei supa cu noi.

— Dacă ne făgăduiești, îți vom spune un secret, zise Stu.

— Ce secret? strigă Scarlett cu o curiozitate de copil.

— E vorba de ce-am auzit ieri la Atlanta, Stu? Dacă-i chestia aceea, știi bine că am făgăduit să nu spunem nimic.

— Domnișoara Pitty ne-a spus-o.

— Domnișoara cine?

— Știi, vara lui Ashley Wilkes, care stă la Atlanta, domnișoara Pittypat Hamilton, mătușa lui Charles și a lui Melanie Hamilton.

— Da, o cunosc, e cea mai proastă cucoană bătrână pe care am văzut-o în viața mea.

— Ei bine, ieri, pe când așteptam trenul la Atlanta, trăsura ei s-a oprit în fața gării. A coborât ca să stea de vorbă cu noi și ne-a încredințat că mâine seară, la balul Wilkes-ilor, se va anunța o logodnă.

— O, știu despre ce-i vorba, zise Scarlett dezamăgită. Se va anunța logodna prostăncului ei de nepot Charlie Hamilton cu Honey Wilkes. De ani de zile toată lumea știe că vor sfârși prin a se lăsa, deși Charles n-a avut niciodată aerul că ar fi prea încântat.

— Crezi că e un prostănc? întrebă Brent. Anul trecut, de Crăciun, l-am lăsat totuși să se cam învârtească în jurul tău.

— Nu-l puteam împiedica, zise Scarlett ridicând nepăsătoare din umeri. Dar, după părerea mea, e un nătărău.

— De altfel, nu se va anunța logodna lui, zise Stuart triumfător, ci logodna lui Ashley Wilkes cu sora lui Charlie, domnișoara Melanie.

Fața lui Scarlett nu se schimbă, dar buzele ei păliră ca ale unei persoane care a primit o lovitură pe căd de puternică pe atât de neașteptată și care, în primul moment, nu înțelege ce s-a petrecut. Privi la Stuart și chipul ei era atât de impasibil, încât Tânărul, foarte slab psiholog, crezu că era numai surprinsă și foarte interesată de nouitatea pe care i-o adusese.

— Domnișoara Pitty ne-a spus că nu voiau să anunțe oficial lucrurile înainte de anul viitor, fiindcă domnișoara Melly e cam slabuță, dar că, din cauza zvonurilor astăzi de război, cele două familii au socotit că e mai bine să grăbească nunta. De aceea vor anunța mâine seară logodna, la supeu. Scarlett, noi îți-am spus secretul, și trebuie să ne promiți că vei supa cu noi.

— Ne-am înțeles, răspunse Scarlett automat.

— Și ne vei acorda toate valsurile?

— Toate.

— Ce drăguță ești! Pariez că ceilalți băieți vor înnebuni de ciudă.

— N-au decât, zise Brent. Le venim noi de hac. Ascultă, Scarlett, ai să stai cu noi în timpul picnicului?

— Ce?

Brent își reînnoi cererea.

- Sigur că da.

Gemenii se uitărau unul la altul. Erau încântați, dar și puțin mirați. Deși se credeau curtezanii preferați ai lui Scarlett, nici-o dată nu obținuseră de la ea atât de ușor o doavadă de favoare. De obicei Scarlett îi silea s-o roage, îi amâna, refuza să le răspundă, râdea când făcea pe supărătii, se îmbufna când se necăcea de-a binelea. Și dintr-o dată, le făgăduise aproape toată ziua de mâine. Primea să se așeze lângă ei la picnic, le rezerva toate valsurile (vor aranja ei ca să nu se danseze decât valsuri), accepta să supeze cu ei. Făcea să fii dat afară din universitate!

Încântați de succesul lor, nu se grăbeau să plece. Vorbeau de picnic, de bal, de Ashley Wilkes și de Melanie Hamilton. Își tăiau vorba, spuneau glume și râdeau de ele, și făcea aluzii străvezii în legătură cu invitația la cină. Trecu o bună bucătă de vreme înainte să bage de seamă că Scarlett nu spunea aproape nimic. Atmosfera se schimbase. Gemenii n-ar fi știut să spună de ce, dar după-amiaza își pierduse farmecul. Deși Scarlett le răspundea la întrebări părea că nu acordă decât o atenție foarte relativă conversației. Ghicind că se întâmplă ceva ce nu puteau înțelege, gemenii, încurcați și plăcăti, mai rezistară cătăva vreme, apoi se sculară cam fără voie și se uitărau la ceasornicelile lor.

Soarele cobora asupra ogoarelor de curând arate și, de cealaltă parte a râului, pădurile mari își profilau masa lor întunecată. Rândunelele treceau prin curte ca săgețile. Găini, rațe și curcani veneau de pe câmp bălbănuindu-se și umflându-se în pene.

Stuart răcni un „Jeems!“ asurzitor și, după câteva clipe, un negru înalt, de vârsta gemenilor, înconjură casa și, suflând din greu, se repezi spre caii legăti. Jeems era servitorul celor doi frați și, ca și cainii, îi întovărășea pretutindeni. Se jucase cu ei în copilărie și le fusese dăruit în ziua când împliniseră zece ani. Văzându-l, cainii culcați în praful roșiacic se sculară, pândindu-și stăpânii. Tinerii se înclinară, strânseră mâna lui Scarlett și-i spuseră că o așteptau devreme a doua zi la familia Wilkes. Apoi plecară în

goană, săriră în șa și, urmați de Jeems, coborâră în galop aleea plantată cu cedri, fluturându-și pălăriile și chiind.

După ce cotiră pe drumul prăfuit și pierdură Tara din vădere, Brent își opri calul sub un copac. Stuart se opri și el, iar Tânărul negru își struni și el calul la câțiva pași în urmă. Simțind că hățurile slabesc, caii lungiră gâțurile și începură să pască iarba fragedă de primăvară. Răbdători, cainii se lungiră din nou în praful moale și roșu și se uitărau cu jind la rândunelele ce se roteau în amurgul care se lăsa. Fața lată și naivă a lui Brent trăda încurcătură și o ușoară indignare.

- Ascultă, zise el, n-ai impresia că ar fi trebuit să ne opreasă la cină?

- Credeam că ne va opri, răsunse Stuart. Am așteptat să se hotărască, dar nu s-a hotărât. Tu ce crezi?

- Nu cred nimic. Am totuși impresia că ar fi trebuit să ne rețină. În definitiv, e prima zi pe care o petrecem aici, nu ne-a văzut de mult și mai aveam să-i spunem o mulțime de lucruri.

- Când am sosit, mi s-a părut că era foarte mulțumită să ne vadă.

- Și mie mi s-a părut.

- Și apoi, acum vreo jumătate de oră, tot cheful i s-a dus, parcă ar fi apucat-o durerea de cap.

- Am observat și eu, dar n-am dat atenție faptului. După tine, ce crezi că s-a întâmplat?

- Nu știu. I-am spus oare ceva care a supărat-o?

Se gândără o clipă amândoi.

- Nu văd ce. De altfel, când Scarlett e supărată, o știe toată lumea. N-are o fire închisă ca alte fete.

- Da, asta-mi place la ea. Nu umblă înțepată și bosumflată când se supără. Îți spune verde în față ce are. Dar sunt sigur că vreo vorbă de-a noastră sau vreun gest al nostru au făcut-o să amuțească și să pară bolnavă. Aș putea să jur că era încântată să ne vadă și că voia să ne opreasă la masă.

- Nu cumva o fi pentru că am fost eliminați?